

Love Story of the Wolf, Angel and Princess

The Beginning

5

หน้าต่างบานเล็กถูกเปิดออกซ้าๆ ลมต้นฤดูหนาวพัดพากลิ่นหอม
บริสุทธิ์และกลีบดอกไม้แรกแย้มเข้ามาด้วย

ในกรอบสี่เหลี่ยมเบื้องหน้า... ม้านั่งไม้ต้นปีบในสวนหน้าบ้านถูก
ยึดครองโดยเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ผมยาวระตั้นคอของเขาปลิวไสวรับกับ
ใบหน้าขาวและคิ้วเข้มได้รูป ริมฝีปากค่อนข้างบางเฉยแฝงเค้าความเย็นชา
แต่ไม่ว่าใครก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าความหล่อเท่งของเขาเป็นประติมากรรม
ชิ้นเอกของพระเจ้าเลยทีเดียว ตอนนี้องค์ดวงตาสีดำสนิทของเขากำลังทอด
มองไปไกลราวกับไร้จุดหมาย... หรือบางทีมันอาจสิ้นสุดลงที่ดินแดนใน
ความฝันสักแห่งหนึ่ง... จากมุมนี้ กลีบดอกไม้ที่โปรยปรายทำให้คนมอง
รู้สึกว้าวินแดนแห่งนั้นคงสงบและเต็มไปด้วยความสุข

แะ...

ดวงตาสีดำคู่นั้นเหลือบขึ้นมองต้นเสียง ริมขอบหน้าต่างที่มี
ดอกทานตะวันกระถางเล็กวางอยู่ เด็กสาวผมยาวประบาศคนหนึ่งกำลัง
ส่งยิ้มสดใสให้เขาขณะลटकกล่องในมือลง

"อรุณสวัสดิ์ดีจ๊ะแอล"

ดวงตาคมทอแสงอ่อนลง เด็กหนุ่มยิ้มตอบเธอ

"อรุณสวัสดิ์ครับผม แต่ถ้าไม่รีบจะไปโรงเรียนสายนะ"

"ขอทานาทิ"

เดียร์หัวเราะแล้วหายไปจากกรอบหน้าต่าง แต่คนมองยังคงมอง
ค้างอยู่อย่างนั้นด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน...แบบที่มีให้เธอเพียงคนเดียว

เดียร์ เด็กสาวผู้อ่อนโยนและบริสุทธิ์ราวกับนางฟ้า พ่อของเธอ
ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตตั้งแต่เธอยังเด็ก หลังจากนั้นผู้เป็นแม่จึงพาเธอ
ย้ายมาอยู่บ้านติดกับเขา เนื่องจากแม่ของเขาเป็นเพื่อนรักกับแม่ของเธอ
มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

6

เขายังจำครั้งแรกที่เจอเธอได้ ตอนนั้นเขาทำหุ่นยนต์ประดิษฐ์ที่ขอ
ให้แม่ซื้อเป็นของขวัญวันเกิดกาน้ำ ขณะที่กำลังเสียดายและหงุดหงิด
สุดขีด... เด็กสาวแก้มสีชมพูผูกเปียสองข้างก็วิ่งมาจากไหนไม่รู้ ในมือเธอ
มีดอกทานตะวันสีเหลืองสวย เธอยื่นมันให้กับเขา ดวงตากลมบริสุทธิ์และ
รอยยิ้มสดใสนั้นทำให้ความโมโหในตอนแรกสลายไปโดยสิ้นเชิง

'ไม่ต้องเสียใจหรอกนะ ดอกไม้ที่สวยงามกว่าตั้งเยอะ อ๊ะ เดียร์ให้'

เขารับดอกทานตะวันนั้นมาโดยไม่พูดอะไร ทั้งๆ ที่ตั้งแต่เกิดมา
ไม่เคยสนใจความสวยงามของดอกไม้เลยสักนิด แต่เวลานั้นเขากลับรู้สึกว่
ได้รับบางสิ่งบางอย่างที่มองไม่เห็นจากมือน้อยนั้น...และมันได้ผูกพันเขา
กับเธอไว้จนบัดนี้

ต่อมาแม่ของเธอป่วยหนัก ก่อนสิ้นใจท่านได้ฝากให้เขากับแม่ช่วย
ดูแลเดียร์ด้วย ตอนนั้นเขาเป็นเพียงเด็กชายอายุแปดขวบ และได้กล่าวคำ
สาบานหนักแน่นว่าจะปกป้องดูแลเธอด้วยชีวิต...คนอื่นอาจจะเห็นว่ามัน
เป็นแค่คำพูดของเด็กที่ไม่รู้ความ แต่สำหรับเขา ยังคงจดจำวินาทีนั้น
ได้จนบัดนี้

เสียงเปิดประตูดังขึ้นพร้อมกับร่างบางในชุดนักเรียนที่เดินตรงมา
สำหรับเขา เธอเป็นตัวแทนของสิ่งสวยงามทั้งหมดที่มีบนโลก เมื่อ
มองเธอแล้วเหมือนกับจิตใจจะบริสุทธิ์ขึ้นตามไปด้วย

"ทำการบ้านหรือยัง"

เขาถามขณะคว่ำกระเป๋าเธอมาถือ เดียร์พยักหน้ายิ้มๆ

"อ้อ ถ้ามายังกับว่าเดียร์เคยลืมมันแหละ"

"ก็เพื่อไว้ อาจารย์อุทิศคณิตศาสตร์นะโหดจะตาย"

เด็กสาวหัวเราะเบาๆ...รู้ว่าเขาเป็นห่วงจากใจจริง

ถึงแม้ที่โรงเรียนแอลจะถูกขนานนามว่าเป็น 'คาสโนว่า' อันดับหนึ่ง
ผู้ซึ่งมีเด็กสาวมาหลงไหลและกรี๊ดกร๊าดกว่าครึ่งโรงเรียน แต่สำหรับเธอ
เขากลับเป็นผู้ชายที่อ่อนโยนที่สุดในโลก...เป็นฮีโร่ที่ออกมาช่วยเหลือและ
อยู่เคียงข้างทุกครั้งที่ต้องการ

ทั้งสองคนเดินเอื่อยๆ ไปตามริมทางที่มีแมกไม้สีเขียวร่มรื่น รถรา
วิ่งผ่านไปมาเป็นระยะ บ่งบอกถึงชีวิตที่ยังคงดำเนินต่อไปทุกเช้า

"พวกเรา ก็ 5 ม. กันแล้วนะ ถึงเวลาต้องเริ่มมองอนาคตแล้วสิ"

เด็กสาวเอ่ยลอยๆ แอลหัวเราะในลำคอ

"ใช่แล้วล่ะเด็กน้อย โตขึ้นอยากเป็นอะไรเอ่ย"

เดียร์เอามือไพล่หลังและเงยหน้ามองท้องฟ้า ร่างบอบบางนำ

ทะนุถนอมหมุนไปมา

"ลองทนายดูสิ"

"ช่างภาพ"

แอลตอบทันทีอย่างไม่ลังเล เด็กสาวทำตาโตและเอียงคอมองเขา
แล้วหัวเราะออกมา

"เก่งจังเลย เดียร์อ่านง่ายขนาดนั้นเชียวน"

แอลยิ้มขำพลางเอามือขี้มุ่นุ่มของเธอเบาๆ

"ตั้งแต่ครั้งแรกที่สอนเธอจับกล้องก็รู้แล้วล่ะว่าเธอไม่ยอมวางลง
ง่ายๆ แน่"

เดียร์เป็นเด็กที่มีพรสวรรค์ราวกับพระเจ้าได้ประทานพรทุกอย่าง
ให้เธออย่างลำเอียงตั้งแต่เกิด ไม่ว่าจะเป็นการเรียน ภาษา ดนตรี ร้องเพลง
หรืออื่นๆ อีกมากมาย ไม่ว่าเธอหยิบจับอะไรก็จะทำมันได้อย่างยอดเยี่ยม
จนคนอื่นอิจฉาไปซะหมด

แต่สิ่งที่เธอรักที่สุดคือการถ่ายรูป ทุกครั้งที่เธอหยิบกล้องขึ้นมา
สายตาที่มองผ่านเลนส์กลมใสๆ นั้นจะเห็นแง่มุมความงามที่แฝงอยู่ใน

ความธรรมดาได้อย่างประหลาด และนิ้วของเธอก็ถ่ายทอดมุมมองนั้น
ออกมาเป็นภาพที่ทำให้คนเห็นซาบซึ้งไปกับมันเสมอ

"แล้วแอลละ อยากเป็นอะไร"

"เดียร์เป็นอะไร ฉันก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ"

"อะไรกัน แอลก็ต้องมีอะไรที่ซอบอยู่ในใจบ้างล่ะน่า"

เด็กหนุ่มเอามือโยกศีรษะเธอไปมา

"แล้วใครจะปล่อยให้เธอเรียนคนเดียวละ ชื่ออย่างเธอเดี๋ยวก็นึก
หลอกเอาง่ายๆ"

8

"ฮึ"

เดียร์ทำเสียงในลำคอ

"ซอบทำเหมือนเดียร์เป็นเด็กๆ ถ้างั้นจะอยู่กับเดียร์จนแก่ตายไป
เลยไหมละ"

"แน่นอน"

เขาตอบหนักแน่น

"ฉันจะอยู่กับเธอ ไม่ไปไหนจนกว่าจะหมดลมหายใจ"

มืออุ่นที่กุมมือเธอยืนยันสิ่งที่เขาพูด เด็กสาวยิ้มจางๆ และกุมมือ
เขาตอบ... ถึงเธอจะเป็นเด็กกำพร้าที่สูญเสียครอบครัวตั้งแต่เล็ก แต่ใน
วันที่มืดมิดที่สุด วันที่น้ำตาไหลรินมากกว่าหยาดน้ำฤดูฝน เสียงสะอื้น
ที่ทำยังไงก็ไม่ยอมหยุด แม้จะเจ็บปวดเหมือนจะขาดใจ แต่มือของเขา
ที่กุมเธอไว้นั้นบอกเสมอว่าเธอไม่เคยโดดเดี่ยว การได้กอดใครสักคน
ในเวลาที่ยาวที่สุดนั้น ถึงจะไม่อาจเติมเต็มส่วนที่ขาดหาย แต่ก็ทำให้
เท่าทั้งสองยืนหยัดและก้าวต่อไปได้ ถึงชีวิตเธอจะขาดอะไรไปมากมาย
บางคืนยังร้องไห้เพราะคิดถึงแม่ผู้ล่วงลับ แต่ทุกเช้าเธอยังคงภาวนา
ขอบคุณพระเจ้าที่ส่งเขา...มาอยู่เคียงข้าง...เขาผู้ทำให้เธอลืมตาขึ้นและ
ยิ้มให้กับแสงอาทิตย์ของวันใหม่ได้

"อย่างน้อยก็ต้องอยู่จนเดียร์ได้แสดงภาพถ่ายของตัวเอง แล้วท่าน
อาจารย์ก็จะได้ภูมิใจกับลูกศิษย์คนนี้ไง"

แอลส่ายหน้า

"พูดอยู่บ่อยๆ แต่ไม่เห็นส่งภาพไปประกวดซะที"

"ก็เดี๋ยวยังรู้สึกว่าคุณภาพที่ได้มันไม่ลงตัวนี่นา เาน่า ลักวัน...วันนั้น
จะต้องมาถึงแน่ๆ คอยดูเถอะ"

แอลยิ้มนิคๆ ไม่พูดอะไร...เขาเชื่อว่าไม่มีอะไรที่สาวน้อยคนนี้จะทำไม่ได้
สำหรับเขา...ภาพถ่ายของเธอต่างจากคนอื่นทั่วไป มันสื่อความรู้สึกที่
ทำให้คนมองหลงใหลเอาได้ง่ายๆ

เขาจะรอคอยวันนั้น วันที่ภาพของเธอถูกนำไปประดับบนผนัง
ฮอลล์ที่ยิ่งใหญ่... วันที่ฝันของเธอเป็นจริง เขาจะยืนอยู่ข้างเธอและค่อย
แสดงความยินดีเป็นคนแรก

อีกฟากฝั่งหนึ่งของโลก ณ ประเทศเล็กๆ ที่อยู่ไกลโพ้น...เอเตส
อาณาจักรแห่งท้องทะเล

ที่นี่เป็นเกาะเล็กๆ ที่โอบล้อมด้วยมหาสมุทรสีคราม สงบและ
สันโดษจากความวุ่นวายของประเทศภายนอก

เด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้รูปหงส์ มือบางถือปากกาขนนกตัวดี
เขียนชื่อ ดวงตาสีน้ำเงินที่มองรายละเอียดของเอกสารตรงหน้านั้นสงบนิ่ง
ผมสีน้ำตาลของเธอเป็นลอนยาวสลวยทั้งตัวถึงเอวรับกับชุดกระโปรงยาว
กรอมเท้าที่ปักด้วยเลื่อมชั้นดี แสงอาทิตย์สีทองสอดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง
ทาบทาเลี้ยวหน้ารูปไข่งอนทำให้ผิวขาวปานหิมะนั้นดูสวยซึ้งและสูงส่งจน
ไม่อาจเอื้อมถึง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง เด็กสาวเงยหน้าขึ้นกล่าว

"เข้ามาได้"

เจ้าของร่างสูงที่ก้าวเข้ามาเป็นชายหนุ่มรูปงาม หน้าตาทำทางของ
เขาดูอ่อนโยนแต่แข็งแกร่งในขณะเดียวกัน เขาชะโงกมองกองเอกสาร
บนโต๊ะ

"นั่งอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เช้าแล้วนี่ชายน์ ไปพักบ้างเถอะ"

ชายน์ยิ้มให้ผู้เป็นพี่ชายต่างมารดา

"ไม่เป็นไรค่ะพี่รอฟ คนมากมายกำลังรอลายเซ็นของชายน์เพื่อที่

เขาจะได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ถ้าหนึ่งนาที่ที่ชายนั้นสละจะทำให้ความทุกข์ของชาวบ้านน้อยลงไปหนึ่งนาที่เช่นกันก็นับว่าคุ้มค่าแล้ว"

รอฟถอนหายใจเบาๆ เพราะรู้ว่าน้องสาวต้องแบกรับหน้าที่ใหญ่หลวงเพียงใด

ชายนั้น...โรเซอาชานน์ เดอร์ โชว์เซียร์ เจ้าหญิงรัชทายาทผู้จะก้าวเป็นราชินีคนต่อไปของเอเตส เธอผ่านการอบรมและฝึกฝนนานับการเพื่อจะอยู่ในตำแหน่งที่สูงที่สุด ที่ซึ่งทุกคนสยบอยู่แทบเท้าและพร้อมจะมอบชีวิตให้เพียงแค่อ่อยปาก ฟังคุณแล้วอาจเลิศทรูและเป็นความใฝ่ฝันของคนมากมาย แต่รอฟรู้ดีว่าวิถีชีวิตแบบนี้ได้พรากความสุขวัยเยาว์ไปจากเด็กสาวคนหนึ่ง... เธอไม่เคยได้เล่นแบบเด็กทั่วไป ไม่มีเพื่อนในวัยเดียวกัน ไม่เคยมีความฝันของตัวเอง สิ่งที่อยู่ในจิตสำนึกของเธอมิใช่แค่ความสุขของประชาชนเอเตสเท่านั้น

10

"หรือพมาหาชานน์ คงมีเรื่องด่วนใช้ไหมคะ"

เด็กสาวถามเมื่อเห็นผู้เป็นพี่เสียบไป

"อ้อ ท่านพ่อเรียกพบชานน์นะ ทรงรออยู่ในห้องอักษร"

"อะไรกันคะ ท่านพ่อป่วยอยู่จะลุกขึ้นมาให้ลำบากทำไม"

ชานน์ขมวดคิ้ว

"นิสัยท่านพ่อ ถ้านี้กอยากจะทำอะไร มีใครห้ามได้บ้างล่ะ"

รอฟตอบซ้ำๆ ชายนั้นถอนหายใจพลางวางปากกาลง...พ่อของเธอราชาผู้โลกก็ได้ป่วยมานานแล้ว ท่านเป็นโรคเรื้อรังที่หมอหลวงบอกว่าจะแสดงอาการไม่มาก แต่จะทวีความรุนแรงขึ้นตามกาลเวลา ฐานะผู้ครองแผ่นดินทำให้ท่านไม่อาจหยุดพักได้เหมือนคนทั่วไป แม้เธอจะพยายามสานต่องานของท่านอย่างเต็มความสามารถก็ตาม

ชานน์เดินเคียงคู่รอฟมายังห้องอักษร ราชอาณาจักรเอเตสโบกมือใต้ธงครักซ์คูเญที่ยืนอยู่ด้านข้างให้ออกไปข้างนอก

"ท่านพ่อเรียกชานน์หรือคะ"

เด็กสาวกล่าวหลังจากย่อกายทำความเคารพอย่างซัดซ้อย

"มาหาพ่อใกล้ๆ นี่มา"

ชายนั้นเดินเข้าไปคุกเข่าที่ริมเก้าอี้ประทับ ราชาชูโลคก็ลูบผมนุ่มสลวยของเธอแผ่วเบา ดวงตาสีน้ำเงินของเด็กสาวที่จ้องมายังคงสงบนิ่งราวกับท้องทะเลอันลึลึกที่ไม่ว่าใครก็ไม่อาจทำให้หวั่นไหวได้

แววตาของราชาชูโลคก็ทอแสงอ่อนลง...นี่เขาอยู่ดิริกรรมกันไปไหม ที่มอภาระนี้ไว้ในมือเด็กสาวตัวเล็กๆ คนหนึ่ง เธอคงมีความสุขมากกว่านี้หากไม่ได้เป็นเจ้าหญิงรัชทายาทอันสูงส่ง

ราชาชูโลคก็ลอบถอนหายใจ...ทำยังไงได้ ความรุ่งเรืองของเอเตสที่บรรพบุรุษก่อร่างสร้างมาหลายชั่วคนได้ฝากไว้ที่เข่า เขาจำเป็นต้องสร้างเธอให้แข็งแกร่งพอที่จะคุมชะตาของผู้คนนับแสนได้

"พ่อจะให้เจ้าไปต่างประเทศ"

"ต่างประเทศ?"

ชายนั้นทวนคำอย่างไม่เข้าใจนัก ราชาชูโลคก็พยักหน้า

"ใช่ พ่อรู้ตัวว่าคงอยู่ได้อีกไม่นาน ต่อไปคนที่จะมา นั่งอยู่ตรงนี่คือเจ้า ก่อนวันนั้นจะมาถึงเจ้าสมควรได้ศึกษาการใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาทั่วไป จำไว้ ผู้ปกครองแผ่นดินไม่ใช่คนที่ยกตัวอยู่เหนือผู้อื่น แต่เป็นคนที่จะต้องเข้าใจชีวิตและความคิดอ่านของคนสามัญอย่างลึกซึ้ง หากเจ้าคิดจะเป็นราชินีที่ดีก็ต้องผ่านบทเรียนนั้นซะก่อน"

"ถ้าอย่างนั้น...ทำไมต้องเป็นต่างประเทศด้วยล่ะคะ"

"ประชาชนที่นั่นล้วนรู้จักเจ้าในฐานะเจ้าหญิงรัชทายาท พ่อต้องการให้เจ้าศึกษาแก่นชีวิตโดยสายตาเด็กสาวธรรมดาๆ คนหนึ่ง พ่อจึงต้องส่งเจ้าไปในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก"

"นั่นส่งขามูลไปอarakขาด้วยนะครับ"

รอฟกล่าวถึงองค์รักษ์ประจำตัวของน้องสาว

"ไม่ได้"

ราชาชูโลคก็กล่าวเสียงเฉียบขาด

"แต่ถ้าไปเมืองแปลกหน้าเพียงลำพังแบบนั้นมันจะเสี่ยงอันตรายเกินไปนะครับ ถึงชายนั้นจะเรียนวิชาต่อสู้ป้องกันตัวมาแล้วก็เถอะ แต่สถานการณ์จริงย่อมไม่เหมือนตอนฝึกสอน ถ้าชายนั้นเป็นอะไรไปจะทำ

||

ยังไงครับ"

"เจ้าหญิงของเอเตสไม่ใช่แก้วเนื้อบางที่ใครก็สามารถทำแตกได้ง่ายๆ คนที่จะปกป้องคนอื่นได้จะต้องดูแลตัวเองให้ได้ก่อน เอเตสต้องการราชินีที่แข็งแกร่ง ไม่ใช่ดอกไม้บอบบางในแจกันที่ไม่อาจเป็นฝุ่นดิน"

ราชาซูโลคร์หันมาถามชายน์

"เจ้าจะทำได้ไหม"

ชายน์ยังคงสงบนิ่ง ดวงตาสีน้ำเงินทอประกายแวววาว

"ลูกทำได้ค่ะ"

12

ชายน์เดินเรื่อยเปื่อยไปรอบๆ เขตพระราชวัง... เรือนปราสาทสูงเสียดฟ้า สวนดอกไม้ที่ทอดไกลมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด ทั้งๆ ที่เติบโตมากับที่นี่ แต่ก็แปลกที่ไม่ว่าจะมองสักกี่ครั้งก็ยังรู้สึกว่ามันช่างกว้างใหญ่เกินไปสำหรับเธอ

สัมผัสกระทันหันถูกเตรียมไว้พร้อมหมดแล้ว ฟรุ้งนี้เธอจะก้าวไปสู่ชีวิตใหม่ที่แตกต่างกับที่นี่โดยสิ้นเชิง ในใจคอยอมรับไม่ได้ว่ากังวลอยู่สักเท่าไหร่ แต่ก็รู้ว่าท่านพ่อฝากความหวังไว้มากมายเพียงใด

เท่าที่ทั้งสองพาเด็กสาวมาหยุดอยู่ที่ริมทะเล สายลมเย็นหอบเอากลิ่นอายเค็มเข้ามา

...กลิ่นอันแสนคุ้นเคย

ชายน์หลับตาลงและปล่อยให้ลมยาวสลวยปลิวไปตามแรงลมซ้ำๆ ...มูมนี่เป็นมูมนี่ที่เธอรักที่สุด

...มีคนบอกว่าทะเลเป็นตัวแทนของความเดียวดาย บางทีฉันเองก็คงเป็นแบบนั้นละมั้ง ทุกครั้งที่หลับตาบนพื้นทรายแห่งนี้ ภาพของทะเลก็ยังคงแจ่มชัดในมโนสำนึก...

...มันเป็นความสันโดษที่น่าอัศจรรย์ หรือเป็นความเหงาที่น่าสมเพชกันนะ...

...ทะเลทำให้ฉันรู้สึกถึงตัวตนของตัวเอง แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกเหน็บหนาวไปถึงก้นบึ้งของหัวใจ...

"ไปตั้งหลายเดือน คงจะคิดถึงที่นี่ล่ะสิ"

เสียงรอฟต์งมาจากด้านหลัง ชายนั้นลืมตาขึ้นและเสยผมเบาๆ

"อ้อ นี่เป็นครั้งแรกที่ชายนั้นจะไปไกลจากเอเตสถึงเพียงนี้ คงอดนึกถึงวันเก่าๆ ไม่ได้จริงๆ"

รอฟเอามือโคลงศีรษะน้องสาวยิ้มๆ

"ก็ถือโอกาสไปเที่ยวซะเลยสิ ดินะที่ท่านพ่อฝึกให้เราพูดภาษานานาชาติตั้งแต่เล็ก ฉะนั้นคงไม่ต้องห่วงเรื่องการสื่อสาร...เคยได้ยินมาว่าเมืองไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวและวัฒนธรรมประเพณีที่งดงามมากมายเลยล่ะ"

"นั่นไม่ใช่วิสัยของเจ้าหญิงที่ดีเลย"

เด็กสาวตอบเสียงเรียบ รอฟหัวเราะและส่ายหน้า

"เฮ้อ อะไรที่มันหนักกั๊วๆ ลงบ้างเถอะชายน์ ลองใช้ชีวิตแบบอิสระดูบ้าง เธอน่าจะถูกตีกรอบมาตั้งแต่เกิดแล้วนะ นี้อาจเป็นครั้งเดียวที่เธอจะมีโอกาสมีความสุขแบบเด็กสาวทั่วไปก็ได้"

ชายน์ยิ้มจางๆ

"คนที่เกิดมาเพื่อเป็นผู้นำจะคิดแบบนี้ได้ยังไงคะ ความสุขแบบเด็กๆ พอเวลาผ่านไปก็ไม่มีจุดหมาย ไม่มีค่าอะไรหรอก สิ่งที่ชายน์จะคิดมีแค่หนทางที่จะนำความรุ่งเรืองมาสู่เอเตสให้สมกับที่ราชวงศ์เดออร์ โซว์เซียร์ของเราช่วยกันสร้างสมมาหลายยุคหลายสมัย"

รอฟถอนหายใจ เพราะรู้ว่าสิ่งเหล่านี้ปลูกฝังในตัวเธอมาเนิ่นนานเกินกว่าจะลบล้างได้

"แต่พี่เป็นห่วงชายน์จริงๆ นะ เมืองไทยไม่เหมือนกับที่นี่ แล้วชายน์ก็ไม่เคยออกไปใช้ชีวิตนอกวังเลยสักครั้ง"

"ชายน์ดูแลตัวเองได้ค่ะ ระหว่างที่ชายน์ไม่อยู่คงต้องฝากพี่รอฟช่วยงานท่านพ่อแทน แล้วก็อย่าให้ท่านทำงานหนักนะคะ เดี่ยวสุขภาพจะทรุดลงอีก"

"ไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้หรอก ห่วงตัวเองเถอะ เป็นผู้หญิงตัวคนเดียวอย่ามัวใจจนทำอะไรไม่ยั้งคิดล่ะ"

ชายน์หัวเราะเบาๆ
"ชายน์เป็นคนแบบนั้นหรือไงคะ"
"เฮ้อ พี่รู้ว่าชายน์เก่ง แต่ก็อยากให้อีกยังไงพี่ก็ยังไม่มองเธอเหมือน
น้องสาวตัวเล็กๆ อยู่ดี"
เด็กสาวกุมมือพี่ชายแล้วยิ้มให้
"ชายน์รู้ดีคะ พี่รอพวงใจเถอะ ชายน์จะไม่ทำให้ทุกคนผิดหวัง
แน่นอน"

14

"แอล วันนี้มีหนังใหม่เข้า ฟอรั่มยักษ์เลยนะ ทำทางจะสนุกมาก
เราไปดูกันเถอะ"
โรเข้ามาเกาะแขนแอลอย่างสนิทสนม เด็กหนุ่มวางการ์ตูนในมือ
ลงพลงโอบเอวบางของอีกฝ่าย
"เอาเป็นพຽນนี้ดีกว่า วันนี้โรมินัดถ่ายโฆษณาไม่ใช่หรอ"
เด็กสาวเงยหน้าและยื่นจมูกใส่
"ฮึ ออย่ามาอ้างเลย คิวถ่ายของโรแค่สองชั่วโมง เวลาเหลือถมเถ..."
"แต่ถ้าไปดูหนังก็อยากจะไปไหนต่อไหนกันตอนนี้เน่า สองชั่วโมงกับ
โรมันนานเกินกว่าที่ฉันจะยอมเสียไปในเตทของเรา"
แอลมองโรด้วยดวงตาพราวระยับพร้อมกับบรอยยิ้มที่ทำให้อีกฝ่าย
ใจละลาย โรเม้มริมฝีปากออกด้ออน "งั้นวันนี้แอลไปดูโรถ่ายโฆษณาใหม่ละ
โรอยากได้กำลังใจจากแอลนะ"
เด็กหนุ่มก้มลงหอมแก้มเปล่งปลั่งของเธอฟอดหนึ่ง
"ฉันให้กำลังใจตอนนี้เลยดีกว่า อยากอดใจรอดูตอนโฆษณาออกฉาย
ทีเดียว จะได้เห็นเวอร์ชันเต็มๆ... ถ้าดูก่อนก็ไม่เซอร์ไพรส์นะสิ"
โรค้อนแอลทีหนึ่ง แต่ก็อดเอามือคลำแก้มที่หลงเหลืออ้อมผัสต์ของ
เขาไม่ได้
"รู้ละนา วันนี้มันดกกับนางฟ้าของแอลแล้วละสิ"
"หึหรือไง"
แอลยิ้มทั้งริมฝีปากและดวงตา ทำเอาคนถูกมองใจเต้นไม่เป็น